

מהואו חושן

יוצא לאור ע"י מכון אבני חושן

חידושי ושיעורי מורינו
הגאון רבי שמואל ניימאן שליט"א
אב"ד אבני חושן – מאנסי

יד

פרשת ויגש | תשפ"ב

מוקדש לרפואת מרן שמואל בן שרה פערל

עניני הפרשה

שיעור הפרשה

ויבוא בארה שבע כי שם בארה של מרים

השפיעו שפע רב קודש לכל אשר שתו מהם, ובאמת רבים הם המקומות אשר מצינו ראיות לענין הנשגב הלז ואי אפשר לפרוטם כי רבים הנה, ונגקוט מילתא חדא ושניים למשל ולדוגמא.

כמה ראיות כי מים קדושים המה

איתא בפסוק (במדבר כא, יח) 'באר חפרוה שרי"ם', והיינו דנשיאי השבטים והחשובים שבעם היו מתעסקים לעשות חרוץ באדמה למשוך המים שיבואו אליהם ממי באר זו. ודייקו המפרשים במה שכתוב שדווקא המכובדים והגדולים שבהם היו עושים מלאכה זו, והכי לא היה בנמצא אנשים פשוטים והמוניים שבעם שיעשו זאת. ולכך אין לומר כפשוטו שכיוונו על מי שתיה גרידא, כי לזאת היה סגי באנשים פשוטים, אלא הכוונה בזה כי היה בכוננתם להמשיך את השגת חכמת התורה השייכת לאותה שבט אשר תבוא אליהם על ידי מים קדושים ונעלים אלו מי בארה של מרים, אשר השפיעו שפע רב קודש להשותים הימנה לפתוח מעיינות החכמה שבתורה.

וכן עוד, על מה דאיתא שלאחר מעשה העגל הלך משה רבינו ושם את אפר העגל בתוככי המים והשקה אותם את בני ישראל, וכל מי שחטא בעגל מת בזה, וככתוב (שמות לב, כ) 'ויקח את העגל אשר עשו וישרף באש ויטחון עד אשר דק ויזר על פני המים וישק את בני ישראל'. וברש"י 'וישק את בני ישראל. נתכון לבדקן כסוטות. שלש מיתות נדונו שם, אם יש עדים והתראה בסיף, כמשפט אנשי עיר הנדחת שהן מרבים, עדים בלא התראה במגפה, שנאמר (פסוק לה) ויגף ה' את העם, לא עדים ולא

בכבוד אביו יותר ממכבוד זקנו, לפיכך תלה ביצחק ולא באברהם, אכן עוד לאלוה מילין לבאר בדבר זה מפני מה דייקא כאן הדגיש יצחק. (ויעיין כאן ברמב"ן מה שהקשה על דברי רש"י אלו, וביאור דבר אחר בכוננת הכתוב, יעו"ש).

וכן צריך ביאור, במה שכתב בארה שבע ולא לבאר שבע, וברש"י כאן כתב 'בארה שבע. כמו לבאר שבע, ה"א בסוף תיבה במקום למ"ד בתחילתה'. אמנם אכתי ראוי להתבונן מה טעם לא כתב כרגיל לבאר שבע, אלא הטיל ה' בסופה וכתב בארה, וטעמא בעי.

יצחק אבינו היה דר בבאר שבע

ויבואר בהקדם מה דחזינן בפסוקי התורה, שיצחק אבינו היה דר בבאר שבע, וכמו שאנו רואים לאחר העקידה שכתוב (לעיל כב, ט) 'ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע'. וכן כשנשא יצחק אבינו את רבקה דר בבאר שבע (רמב"ן לעיל כג, ב. בד"ה ויבא אברהם). וכן לאחר מעשה אבימלך הלך יצחק אבינו לדור בבאר שבע, וכמו שכתוב (לעיל כו, כג) 'ויעל משם באר שבע' ועוד ועוד.

והנראה מכל זה שהיה לו כוונה ברורה ורצון מיוחד במה שנטעם אהלו כל עת לילך לדור בעיר באר שבע דייקא, והרי זה אומר דרשני.

בארה של מרים

והנראה לומר בזה, דהנה ידוע שכלל ישראל בהיותם במדבר ארבעים שנה, היה להם מים לשותת 'מבארה של מרים' (תענית טו). ובספרי הקודש האריכו רבות בגודל קדושת וטהרת מים אלו אשר

יעקב אבינו טרם שירד למצרים הלך לבאר שבע

בפרשתינו מצינו שכשנתוודע ליעקב אבינו שיוסף בנו חי, וראה את העגלות אשר שלח אליו, גמר אומר בנפשו לרדת אליו למצרים, וכמאמר הכתוב (בראשית מה, כח) 'ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות'. והנה מיד לאחר מכן ממשיך הכתוב ואומר (להלן מז, א - ג) 'ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא בארה שבע ויזבח זבחים לאלוקי אביו יצחק ויאמר אלוקים לישראל במראת הלילה ויאמר יעקב יעקב ויאמר הנני. ויאמר אנכי הא-ל אלוקי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימן שם'. והיינו שיעקב אבינו טרם שירד מצרימה הלך לבאר שבע והקריב קרבנות שם.

ותימה רבתי יש בזה, מה טעם ראה יעקב אבינו צורך בנפשו ללכת לבאר שבע בטרם ירד מצרימה, ואם משום שרצה להקריב שמה קרבנות, הא טפי הוה ליה ללכת להר המוריה מללכת לבאר שבע.

עוד דקדוקי המקרא בעניין

ועוד נעייין בזה, דהנה ברמב"ן מפרש דכוונת הכתוב 'ויזבח זבחים' היינו דהקריב יעקב אבינו שלמים דייקא ולא עולות, וטעמא בעי (ועיי"ש ברמב"ן מה שכתב בזה עפ"י דרכו).

ובשלישיה צריך ביאור היטב, במה שזבח יעקב אבינו זבחים לאלוקי אביו יצחק, כי לאיזה ענין הדגיש כאן יצחק אביו במיוחד, בשונה משאר המקומות שמוזכר אלוקי אברהם ויצחק. ויעיין ברש"י כאן שכתב 'לאלוקי אביו יצחק'. חייב אדם

התראה בהדרוקן, שבדקום המים וצבו בטניהם'.
ובטעם הדבר שמתו השותים ממים אלו, מכיון
דקדושה רבתי היתה במים אלו, וכשהכניס בה משה
רבינו דבר הפכי שהיא אפר העגל שהיה עבודה זרה,
נעשית סתירה של שני כוחות נגדיים בתוך המים,
וכל מי ששתה מהם מת מיד. הרי שקדושה רבתית
הייתה במים אלו.

וכן מודעת ומפורסמת הדבר המובא בספה"ק
נגיד ומצוה לרבינו יעקב צמח זצ"ל מה שאירע עם
רבו הגדול מרן רבינו חיים ויטאל זי"ע, אשר פעם
אחת לקח אותו מורו ורבו מרן רבינו הארי"י זי"ע
לשוט בספינה קטנה בתוך ים הכינרת שבטבריה,
ושם בהיותם באמצע הים, דלה הארי"י הק' מים מן
הים ונתן לתלמידו לשתות הימנו, באמרו שזה מי
בארה של מרים אשר נתגלגל לימה של טבריה,
וכמאמרם ז"ל (שבת לה.) 'א"ר חייא הרוצה לראות
בארה של מרים, יעלה לראש הכרמל ויצפה ויראה
כמין כברה בים, וזו היא בארה של מרים', ובירושלמי
(כתובות טז.) שהכוונה על ימה של טבריה. וכשתה
מוהר"ח ויטאל מן המים האלה, נפתחו לפניו דלתי
החכמה להשיג השגות אלוקות בעומקי התורה הק'
וסודותיה.

בביאת המשיח יצאו מי בארה של מרים מהיכל ה'

ובמסילה נעלה ביותר, איתא בפרקי דרבי
אליעזר (פרק ל"ד) על מאמר הכתוב (זכריה יד, א - ח)
על עת ביאת המשיח לעתיד לבוא 'הנה יום בא לה'
וחלק שללך בקרבך. והיה ביום ההוא יצאו מים חיים
מירושלים חצים אל הים הקדמוני וחצים אל הים
האחרון בקיץ ובחרף יהיה'. והמפרשים (שם) מבארים
שיצאו מים חיים מירושלים מבית ה' מקודש
הקדשים. ומפורש בפרקי דרבי אליעזר, דמים אלו
יהיה מי בארה של מרים.

והמורם מכל אלה, בגודל קדושת מי באר הללו,
עד שלעתיד לבוא בעת ביאת משיח צדקנו, יצאו
וינבעו מים נעלים אלו מבית קדשי הקדשים כשהיה
עולם התיקון, ויוצא בזה אשר מים אלו מרמזים
בעצמותם על עולם התיקון עת ביאת המשיח,
באשר הם המה ינבעו ויצאו מקודש הקדשים בזמן
נעלה קדוש ונורא 'יום בא לה'.

בארה של מרים משפיע דעה

[ובמאמר המוסגר מענין לענין, נוסף בזה
הוספה נחמדה ממחונתי הנכבד הגה"ח רבי צבי
בנימין בלייער שליט"א, שיתכן שגלל זה יזכו ישראל
בעת ביאת המשיח לדעה, וככתיב (ישעי' יא, ט) 'כי
מלאה הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים', וזאת
כי ישתו ממי בארה של מרים אשר יהיה להם בנמצא

בעת ההיא. וכן גם מצינו שדור המדבר נקראים דור
דעה (זוהר שמות סב:), ואולי גם זאת משום ששתו
תדיר ממי בארה של מרים, ודפח"ח].

בארה של מרים בבאר שבע

וכדי לבוא אל המכוון נקדים עוד את דברי
הרמב"ן (במדבר כ, ח) על מאמר הכתוב בענין
הגר וישמעאל (בראשית כא, יט) 'ויפקח אלהים את
עיניה ותרא באר מים ותלך ותמלא את החמת מים
ותשק את הנער'. שזה באר המים אשר מצאה הגר
לישמעאל, היתה לאחמ"כ בארה של מרים.

והנה שם בענין כתוב, שהגר וישמעאל היו בעת
ההיא במדבר באר שבע, וככתוב (שם פסוק יד) 'ותלך
ותתע במדבר באר שבע'. הרי לן אשר בארה של
מרים היה מקומו בסביבות העיר באר שבע באותה
זמן.

ועוד ראיה לזה יש בדברי הרמב"ן (שם כח, יז) בשם
פרקי דר"א (פרק לד), שבעת אשר יעקב אבינו יצא
מבאר שבע בדרכו לחרן, הלך עמו 'בארה של מרים'
מבאר שבע עד להר המוריה. הרי לן שוב מקור נפלא
להא שמקומה של בארה של מרים בשנים הללו,
היה בבאר שבע.

יצחק אבינו במעשה אבות סימן לבנים להכינים לארץ ישראל

ובדברים הללו יובן על נכון מקראי קודש אשר
בפרשתן, דהנה ידוע אשר מעשה האבות הקדושים
הם סימן לבנים, ויעוין בדברינו בשיעורים הקודמים
האיך שמרומז במעשיהם ובדרכיהם של האבות הק'
רמזים נפלאים לגבי כלל ישראל בהמשך הדורות.
ושם גם נתבאר (בגליון פר' תולדות) האיך שיצחק
אבינו הכין את ישראל להזמן שיגיעו לארץ ישראל,
וכבר יזכו לעולם התיקון, ויזכו העם הנבחר להגיע
לתכלית הנעלה והנרצה להיות בארץ הקודש
כיעודו של עולם.

ובעבור כך רצה יצחק אבינו לדור בבאר שבע
במיוחד, מכיון שהוא הגבר אשר הכין את ישראל
להזמן בה ישבו בני" בארץ ישראל ויזכו לעולם
התיקון, והיות כי בבאר שבע היה נמצא מי בארה
של מרים המרמזים על עולם התיקון, בעבור כי
המה יצאו וינבעו מבית קודש הקדשים בביאת
המשיח, לכך רצה לדור סמוך ונראה לבאר קודש זה,
אשר היא היא היתה עבודתו להכין לעולם התיקון.

יעקב אבינו כיון לרמוז כי תכלית הגלות היא ארץ ישראל

והנה יעקב אבינו עתה כשירד למצרים, הרגיש
חובה בנפשו ללכת לבאר שבע למקומה של בארה

של מרים, כי רצה לרמוז בזה דבר עמוק, כי אכן
הוא יורד עתה לגלות במצרים, אך הכל הוא בעבור
התכלית הנרצה והמקווה לבוא ולהגיע לארץ ישראל
ולמציאות של העולם התיקון, ולכך הלך בטרם
הירידה למצרים בסמוך לבארה של מרים, בכוונה
תחילה היות והבאר מרמז על ארץ ישראל בעת
שהעולם יהיה בתיקונו השלימה, ולרמוז שארץ
ישראל והעולם התיקון שיהיה בו, זה הוא התכלית
המקווה אחר גלות מצרים.

ביאור מקראי קודש דלעיל

ולכך זבח הקרבן לאלוקי אביו יצחק דייקא, כי
עתה הרי הוא עסיק בענין עבודתו של יצחק אבינו
שהכין את כלל ישראל לארץ ישראל, וגם הוא עתה
יורד לבאר שבע למקום הבאר, בכוונה תחילה
לרמוז על התכלית שלאחר גלות מצרים, שהיא
ביאת ישראל לארץ ישראל ועולם התיקון השלם
בעת שיבוא שילה.

ובזאת יבואר על נכון מה דכתוב בקרא 'בארה
שבע' ולא לבאר שבע, דרצה לומר 'בארה' היינו
לומר באר הידוע, שיעקב אבינו הלך לשם בעבור
הבאר הידוע שהיא בארה של מרים, ולא הלך בדרך
ארעי ומקרה לעיר באר שבע.

וגם יובן כפתור ופרח כוונת דברי הרמב"ן דלעיל,
שיצחק אבינו הקריב שלמים דווקא ולא עולת, כי
קרבן שלמים נתייחד במה שאמר ז"ל זבח שלמי"ם,
שמטילין שלום בין הקב"ה לישראל (עיין בחידושי
אגדות להמרש"א, חגיגה ד: עפ"י דברי תנחומא ריש פרשת
תולדות), וזה יהיה באופן הנעלה והמשובח בעת
עולם התיקון, ולזה כיוון יעקב אבינו לרמוז השתא
בהקרבת קרבנותיו, על הזמן של ביאת ישראל
לארץ הקודש בעת עולם התיקון.

אברהם אבינו נטע ארזים בבאר שבע דייקא

וסנסן נחמד הוסיף לפרש חתני הנעלה הרה"ג ר'
חיים אריה בלייער שליט"א, כי הנה איתא במדרש
(ילקוט רמז תתקפ"ג) על מה דאיתא בפסוק 'ויסע
ישראל בארה שבע', שהלך יעקב אבינו לקוץ ארזים
שנטע אברהם זקנו בבאר שבע, שנאמר (בראשית כ"א,
ל"ג) ויטע אשל בבאר שבע, והצניעוים כלל ישראל
עד הקמת המשכן, הדא הוא דכתיב (שמות ל"ה, כ"ד)
וכל אשר נמצא אתו עצי שטים. עיי"ש. ותימה יש
בהו מה ראה אברהם אבינו צורך לנטוע הארזים
בבאר שבע דייקא.

ואמר כי לפי דברינו עד הנה יתכן לבאר שפיר
הדבר, שרצה אברהם אבינו שארזים אשר ישמשו
ומהם יבנו את המשכן, ראוי אשר יגדלו ממי בארה
של מרים, ויבוא קדוש ויכנס לקדוש, ושפתיים ישק.

אי שרי למעבד בשבת צירוף של שני Chemicals להדדי אשר בצירופם מולידים חום, ואם מותר לבשל בחום זה

בישול על ידי חום נקרא בישול באור ואין זה נקרא בישול בחמה אשר מותר (או"ח סימן שי"ח סעיף ג'), כי כלל גדול יש בבישול בשבת, אשר כל דבר שמבשל בחום חזק, וכדרך שמבשלים באור ע"י חום חזק של אש, הרי זה נקרא בישול בתולדות האור ואסור מן התורה, וכן מובא בפוסקים שדבר שנהיה חם על ידי כח עלעקטר"י וכגון electric stove, הרי זה נחשב כמו בישול בתולדות האש ואסור מדאורייתא, כי זה חם ביותר ממש כמו אש, ובחמימות תליין מילתא. וכן הכא, מכיון שיש חום חזק אשר נהיה על ידי הצירוף של שני ה-Chemicals, הרי זה כבישול בתולדה דאור ואסור.

ויש לציין שאין זה כמו בישול בכלי ה-microwave שנתבאר בשיעורים הקודמים (בגליון פר' וישב) שהוא מותר (עיי"ש התנאים לשימושה וכו') מכח היותו בישול בחמה, כי התם דרך בישולו כלל אינו כמו אש, כי אינו מחמם על ידי חום כלל אלא דרך קרניים, והוא ממש כמו השמש שמחמם בקרניו ולא על ידי חום.

[אמנם עדיין צריך לדון אי במציאות שייך לבשל בזה, כי בפשטות על פי דרך הטבע אין חום זה מחזיק להרבה זמן אלא לכמה דקות בודדות, ואיזה דבר שייך לבשל בד' וה' מינוטיין, אמנם אי יהיה בנמצא דבר שבישולו כמה דקות בלבד ואפשר לבשל בהנה הרי זה יהיה אסור. (ובאמת כבר מצאנו בחז"ל שיעור קטן ביותר לבישול זה בביצה קלה [שבת פט:], ודו"ק)].

שאסור לעשות זאת בשבת, וגם נראה בפשטות שיש בהו איסור דאורייתא של בונה.

אסור לעשות הצירוף בשבת והוי איסור דאורייתא של בונה לכולי עלמא

והנה ביארנו בשיעורים הקודמים (בגליון פר' ויצא) שיש מחלוקת הפוסקים לגבי עלעקטר"י בשבת בזמננו, אי זה הוי איסור דאורייתא של בונה וזה שיטת החזון איש, או שאין בזה איסור דאורייתא של בונה אלא רק איסור דרבנן של מוליד וכה סובר הגרש"ז אורבאך.

אמנם בכאן, גם החולקים על שיטת החזון איש בעלעקטר"י, יודו שיש בזה איסור דאורייתא של בונה, כי הכא הצירוף שעושה האדם בידיים של שני ה-Chemicals שהם שני כוחות הסותרים זו את זו, הרי זה ממש גורם שיתהווה מציאות חדשה של חום חזק, וזה דבר מציאות שנבנה ממש כמו בניין שבונה האדם בידי.

ולכך ברור לכל שיש בזה איסור מן התורה של בונה, ואין לעשותו בשבת.

אם יש בנמצא חום כזה אסור לבשל בו בשבת

ואם יש כבר בנמצא חום שכזה, וכגון שעשה נכרי הצירוף הנ"ל ונהיה החום, צריך למידע שאסור לבשל בו בשבת, וזה הוי איסור דאורייתא של בישול בתולדות האור.

צירוף של שני Chemicals להדדי אשר בצירופם מולידים חום

יש לדון בדבר שנתחדש בזמנינו, אשר יש אופן של בישול וחימום מאכלים על ידי צירוף של שני Chemicals להדדי, והיינו שמחברים יחדיו שני כוחות של Chemicals הסותרים זו את זו, ובזה נהווה חום גדול עד שיש בכוחו גם לבשל, ולא נהיה אש אלא נהיה חום גדול וחזק. ובאמת יש הרבה מיני תוצאות אשר יכול להיות מצירוף שני Chemicals להדדי וזה תלוי בסוגי Chemicals, וכמו שישנם מיני Chemicals שכאשר מצרפים אותם יחדיו יש בכוחם לקחת דברים רכים ולהקשות אותם לחומר עב, וכן יכול להיות מצירוף שני הכוחות הנ"ל קור חזק ועוד ועוד, אבל כאן דנין באופן שע"י הצירוף נהיה לחום גדול.

אי שרי למעבד זאת בשבת ואם מותר לבשל בחום זה

ויש לברר בזה בתרתי, בראשונה לגבי עצם צירוף שני ה-Chemicals יחדיו, אי שרי למיעבד זאת בשבת או לא, וגם יש לשאול אם כבר יש בנמצא חום כזה אשר נתהווה מצירוף של שני הדברים הנ"ל, אי שרי לבשל בהם בשבת או שאין זה נקרא בישול באור ומותר.

והנה לגבי עצם צירוף שני ה-Chemicals ועשיית החום, הדין הוא

טראכט גוט וועט זיין גוט

שאלה: ישנו מאמר קודש המתאמרא משמיה דהרה"ק הצמח צדק זי"ע 'טראכט גוט וועט זיין גוט' וכן לעומתו להפך ח"ו, נפשי בשאלתי מהו העומק במאמר וברעיון זה

תשובה:

עצם הדבר לחשוב שמחשבות לא טובות

באמת יש להאריך רבות במאמר נורא הוד זה, ומקורו טהור מאותו צדיק וקדוש זי"ע (ספר המאמרים תרפ"ז עמ' רל"ו), אשר עומק בתר עומק טמון בו ונצרך לזה שיעור מיוחד לבארה ככל הנצרך, ונאמר עתה רק הערה אחת בענין הזה.

הנה עצם העניין לחשוב מחשבות לא טובות, הרי שישנם רבים אשר נגועים בזה, והמה רגילים כל העת לחשוב ולחשוש מצרות, שמא יארע להם וכן וכן מקרים לא טובים.

אותם האנשים מחשבים בדעתם כי בכך יתכוננו לעמוד איתן בעת צר

יש גם הסבר רעיוני לזה המידה, כי הם מדמים בנפשם שכלל שיתעמקו יותר ויותר במחשבה אודת הצרה וכדומה, כך המה יהיו מוכנים בייתר שאת לכשיבוא הצרה ח"ו, וברעיונם שכלל שהם יחשבו ויחככו בדעתם אודת הצרה, כך נפשם תהא מוכנת לזה, וכן הם יכולים למצוא פתרונות לדבר ולעמוד איתן כנגדו וכדומה.

אינו נכון לחשוב זאת משני סיבות

אך האמת היא שזה אינו נכון כלל, חדא דאין אדם יכול לדעת מראש מה יארע עמו, בלתי אם הוא נביא או בעל רוח הקודש, וגם אם יחשוב כל העת אודות מחשבות של מקרים ומאורעות שונות אשר יכולים לבוא עליו, הרי בלתי אפשרי למידע מה יקרה עמו למעשה.

ולגבי מה שחושב שבכך הוא מתכוון להצרה שיוכל לעמוד איתן נגדו, נוכל לומר, כי כבר מצאנו בחז"ל אשר השי"ת נותן כוחות מיוחדים לאדם בעת צר שיוכל להתחזק ולעמוד איתן כנגדו ולבל לפול ברוחו, ואינו נותן לו הניסיון והקושי, רק אם גם נותן לו גם את הכוחות והאופנים להתמודד עמהם, וממילא אין צורך [וכנ"ל גם אי אפשר] להתכונן לצרות, וצריך להימנע מחשבות אלו.

ולעומת זאת, ישנם אנשים האוהבים לחשוב ולדמיין אודות דברים ומקרים טובים, וכך הוא טבע האדם אשר אוהב להפליג במחשבתו במאורעות טובות ומשמחות, שחושב שלאחר שיצליח הביזנע'ס ההיא יעשה לעשיר גדול כקורה, וכן יסיע למקום פלוני ושם יהיה נהרות ואגמים וכו' וייהנה שמה עד למאוד וכדומה.

ובמחשבות כאלו אין שום חיסרון [כל עוד שהוא במידה ובמשקל ואינו יושב ומדמיין בנפשו כל היום] כי כך הוא דרכו של האדם, ואכן טראכט גוט וועט זיין גוט, אך צריך להימנע בכל עוז מלחשוב מחשבות לא טובות.

ראיה לדבר מן התורה הקדושה

ובתורה הקדושה כבר מצאנו את שורש העניין הלזה, דאיתא בפרשת התוכחה (דברים כח, מז) 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל'. והיינו שיבואו הקללות הכתובות בפרשה, בעבור זה שלא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה.

ורבות נתקשו בזה המפרשים, דהא מיירי הכא באדם העובד את השי"ת כראוי, אלא שאינו מקיים התורה והמצוות 'מתוך שמחה', והכי בעבור זאת יבוא עליו הצרות האמורות בעניין, וטעמא בעי.

יש אנשים העובדים את השי"ת מיראה שלא יהיו להם צרות

ואמינא בזה, דהנה ישנם אנשים (וכן שמעתי לאחרונה מכמה וכמה בעלי בתים שאמרו לי כן בתמימות), אשר המה עובדים את השי"ת ומקיימים את התורה מיראה ממש, כי המה יראים שאם לא יתפללו ולא יניחו תפילין יגיעו אליהם צרות רבות וכדומה, ובעבור שיתפלל כדת וישמור את מצוות התורה לא יארע להם צרות, וכל ה'אידישקייט' בנוי לדאבון לב על השמירה מצרות, וכל היום הם עסוקים ברעיונם למנוע את עצמם מצרות, ואינו חושב כלל על העניין שתורה ותפילה המה חיבור להשי"ת, וכשמתפללים מעומק הלב מתקרבים אליו ית"ש יותר ויותר, וכאשר רבות האריכו בזה בספרי הקודש והרי הם דברים פשוטים, רק כל מחשבתם אודות קיום המצוות טובב והולך כדי להימנע על ידם ממקרים לא טובים, וזה כמובן דרך פסול עד למאוד לעבודת ה'.

כוונת הכתוב שלא עבדוהו בשמחה אלא לשמירה ממאורעות לא טובות

ואמינא שזה המכוון בכתוב, תחת אשר לא עבדת את ה' אלו' בשמחה, ומיירי באדם אשר אכן עובד את השי"ת, אלא שהעבודת השם שלו לא היה מתוך חיות ושמחה וקרבת אלוקים, אלא עבדוהו בכדי להימנע מצרות, ויוצא שחשב מצרות כל היום, ורח"ל ע"י שחושב מצרות כל העת אזי נהיה לו צרות ויבא עליו כל האמור בעניין ל"ע.

וצריך האדם לעבוד את השי"ת מתוך שמחה ולא לחשוב על צרות, וכשיעבדהו מתוך שמחה ויחשוב טוב, כן יזכה לעומתו שיהיה אכן רק טוב, ויקויים (תהלים עג, א) 'אך טוב לישראל', אכ"ר. ועוד חזון למועד אי"ה להרחיב בעניין נפלא זה.

לזכות רפואת השלימה של מורינו הרב שליט"א הונצח ע"י תלמידו המיחל לשמוע עוה"פ את שיעורי הנחמדים והיקרים

נתנדב ע"י הרה"ח ר' שמואל בייגל שליט"א לרגל שמחת הולדת בנו שיחי

"מקום זה ממתין עבורך! הרם את מתת ידך הנדיבה למען הוצאת הגליון הזה"